

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szabó T. Attila ügyvéd (**felperesi képviselő címe**) által képviselt felperes neve(**felperes címe**.) felperesnek, alperes neve(**alperes címe**.) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. március 21. napján meghozott 18.P.22.418/2017/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és azt is megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes becsületét azzal, hogy a 2016. november 18-án kelt email üzenetben azt állította, hogy a felperes „egy szélhámós”, illetve hogy a felperes „ott lenne ahova való kényszer gyógykezelésen”.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt a a ... szám alatti társasház valamennyi tulajdonostársának elküldendő e-mail üzenetben a tulajdonostársakat tájékoztassa a másodfokú bíróság által megállapított jogsértésről is és fejezze ki sajnálkozását ezen jogsértések miatt is.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 75.000 (Hetvenötezer) forintot, valamint 19.050 (Tizenkilencezer-ötven) forint elsőfokú perköltséget.

Az illetékügyi hatóság külön felhívására az állam javára fizetendő le nem rótt kereseti illeték összegét a felperes és az alperes vonatkozásában is 18.000 – 18.000 (Tizennyolcezer-tizennyolcezer) forintba felemeli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 12.700 (Tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az illetékügyi hatóság külön felhívására az állam javára kötelezi a felperest 16.000 (Tizenhatezer) forint, az alperest 32.000 (Harminckétezer) forint le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Az alperes tulajdonostárs a szám alatti társasházban. A társasház közös képviselője 2006 és 2017. március 31. napja között a ... Kft. volt, melynek keretében a közös képviselői feladatokat a felperes látta el.

Az alperes 2016. november 18. napján a felperesnek mint közös képviselőnek e-mail üzenetet küldött. Miután az e-mailben szerepelt az a felhívás, hogy a közös képviselő hívjon össze közgyűlést, ezért a felperes az e-mailt valamennyi lakó részére továbbküldte azzal a felhívással, hogy nyilatkozzanak, hogy közgyűlés összehívását indítványozzák-e. Az e-mail alapján közgyűlés összehívására nem került sor.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a felperes becsületét azzal, hogy a 2016. november 18. napján a felperesnek küldött e-mail üzenetében a következőket írta:

„a ... egy Szélhámos”

„ott lenne ahova való kényszerszer gyógykezelésen”.

A felperes a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése alapján kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy 2016. november 18-án a felperesnek küldött e-mail üzenetében a felperesről az alábbi valótlan tényeket állította:

„Őn eltitkolta hogy Skizofréniában szenvedő rosszindulatú személy”

„amikor Számla nélkül meg akarta szavaztatni a ház külső felújítását, vagyis Jatt a JatbaKIFIZETNI kbHÉTSZÁZEZER FRT-OT”.

A felperes kérte az alperes további jogsértéstől való eltiltását, a jogsértés abbahagyására és elégtételadásra való kötelezését. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 300.000 forint sérelemdíj megfizetésére.

Hangsúlyozta, hogy a becsületsértésként megjelölt kifejezések indokolatlanul bántóak, a szakmai kritika kifejezése sem lehet valótlan tartalmú vagy kifejezésmódjában sértő. Előadta, hogy a társasház több mint 10 évig állt a kezelésében, és lemondására az alperessel kapcsolatos affér miatt került sor.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy azokat a kijelentéseket, amelyeket a keresetben sérelmez, a felperes 2016. május 20-án a padláson, az alperes jelenlétében tanúsított viselkedése idézte elő. Az e-mailben szereplő „mi régen tudjuk, hogy a ... egy Szélhámos” kifejezés pedig nem tőle, hanem egy másik lakótól, ...től származik.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2016. november 18. napján kelt e-mail üzenetben azt állította, hogy a felperes számla nélkül akarta megszavaztatni a ház külső felújítását. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta, és kötelezte, hogy 15 nap alatt szám alatti társasház valamennyi tulajdonostársának elküldendő e-mail üzenetben tájékoztassa a tulajdonostársakat a bíróság által megállapított jogsértésről és fejezze ki sajnálkozását a történetek miatt. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest 13.500 forint, az alperest 4.500 forint feljegyzett illeték megfizetésére.

Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a sérelmezett közlések tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak tekintendők-e. Kiemelte, hogy jóhírnév sértés a valóságnak nem megfelelő tényállítások közlésével

valószínűleg, becsületsértés pedig valamilyen módon kifejezésre juttatott, más személyt érintő sértő értékítélet, véleménynyilvánítás lehet. Egy kijelentés tényállításként vagy véleménynyilvánításként való minősítése az ún. bizonyíthatósági teszt alapján történhet: az a közlés, amelynek valósága vagy valótlanága bizonyítható, tény, amelynek valóságtartalma nem bizonyítható, az vélemény (BDT.2012.2653.). A felperes keresetével szemben azt állapította meg, hogy az az állítás, hogy a felperes skizofréniában szenvedő rosszindulatú személy, nem minősül tényállításnak. Ezen kijelentést a PK.12. számú állásfoglalásnak megfelelően nem formális megjelenése, hanem valóságos tartalma szerint vette figyelembe. A „rosszindulatú” jelző használata nyilvánvalóan értékítélet, annak valóságtartalma nem bizonyítható, „a skizofréniában szenvedő” kifejezés pedig az adott szövegkörnyezetben szintén nem tényközlés. Az alperes nem egy konkrét betegség fennállását állította, hanem ez egy szubjektív elemeket tartalmazó kijelentés, azaz véleménynyilvánítás a felperes levélben leírt viselkedésével kapcsolatban.

Ezenfelül a Ptk. 2:44. §-a alapján kiemelte, hogy a közszereplőkről alkotott értékítélet, önmagában akkor sem alapoz meg személyiségvédelmet, ha az túlzott vagy felfokozott érzelmeket tükröz. A közös képviselőt a társasház-közösség tagjai szempontjából közszereplőnek kell tekinteni, ilyen módon a felperesről alkotott vélemény nem alapoz meg személyiségvédelmet, ennek korlátját a személy emberi méltósága jelenti. Az alperes által megfogalmazott értékítélet a felperes emberi méltóságának megsértésére nem alkalmas, ezért azt a felperes közös képviselőként tűrni köteles, így a bíróság a becsületsértés megállapítására irányuló kereseti kérelmet elutasította.

Az elsőfokú bíróság tehát csak azon állítás kapcsán találta alaposnak a keresetet, mely szerint a felperes számla nélkül akarta megszavaztatni a ház külső felújítását, amely egyértelműen tényállítás, és amelynek valóságtartalmát az alperes az elsőfokú eljárás során nem bizonyította sikeresen. Ezen jogsértést a Ptk. 2:51. § a) pontja értelmében megállapította, a 2:51. § b) pontja alapján az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és a 2:51. § c) pontja alapján elégtétel adására is kötelezte. Miután a jogsértés nem volt folyamatos és így a jogsértés abbahagyására kötelezés iránt előterjesztett kereseti kérelmét elutasította.

A felperes sérelemdíj iránti igényét sem találta alaposnak. Megállapította, hogy a Ptk. 2:51. és 2:52.§-ából következően a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása (BH.2016.241.). A perben nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a felperes környezetére a valótlan tényállítás bármiféle negatív hatást gyakorolt volna, a felperest a társasház közgyűlése nem váltotta le, később maga mondott le, azt azonban nem bizonyította, hogy ehhez az alperes valótlan állításának bármilyen köze lett volna. A jogsértés nem volt ismétlődő jellegű. Értékelte azt is, hogy a felperes maga volt az, aki a neki küldött e-mailt a tulajdontársak részére továbbította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes keresetnek megfelelő marasztalását kérte.

Kiemelte, hogy a Kúria Pfv.IV.20.244/2014/5. számú ítéletében is szerepel, hogy a közös képviselői minőség nem eredményezi azt, hogy a közös képviselőnek ugyanolyan szinten kellene tűrnie a különböző megnyilvánulásokat, mint egy politika közszereplőnek. A közös képviselői minőség önmagában tehát nem alapoz meg többlettűrési kötelezettséget, hiszen a közhatalom és annak gyakorlása fogalmilag feltételez olyan ismérveket, melyek jellegüknél fogva nem illetnek meg egy közös képviselőt. Egyébként pedig az elsőfokú bíróság által helytelenül nem szankcionált véleménynyilvánítások és tényállítások olyan súlyosan sértő és lealacsonyító kijelentések, melyek még közszereplői többlettűrés esetén sem tekinthetők megengedhetőnek. A közös képviselő

munkásságával szemben nem szakmai kritika kifejezése történt, hanem a megjegyzések a személyére és a munkásságra vonatkoznak. A kényszergyógykezelés a felperes igen súlyos mentális betegségére történő utalás, és amennyiben valós lenne, szenzitív adat lenne. A szélhámos kifejezés is egyértelműen bántó. A skizofréniára történő utalás hasonlóképpen sértő tartalommal bír, emellett valóságtartalma bizonyítható. A köztudomás-doktrína alkalmazásával pedig megállapítható, hogy a felperest olyan nem vagyoni hátrány érte, amelynek kompenzációjaként sérelemdíj megítélése indokolt. A felperes mint közös képviselő munkavállalóként járt el. Amennyiben pedig ellehetetlenül vagy jelentősen megnehezedik a munkavégzés, úgy vizsgálendő körülmény számára, hogy ez arányos-e a megkereshető bérrel. Amennyiben, mint jelen esetben, számszerűen kimutatható, hogy a ráfordítás nem jár haszonnal, úgy kénytelen a munkaviszonyt megszüntetni. A felperes számára megnehezedett munkavégzés egyértelműen az alperes magatartására vezethető vissza, amely egyébként – ahogy a felperes az elsőfokú eljárásban is előadta – nem korlátozódott a jelen per tárgyát képező esetre.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokon meghozott ítéletet korrektnek tartja. Kiemelte, hogy a levelet a felperesnek címezve küldte el, ő volt az, aki a társasház számára létrehozott levelező listára felrakta és elküldte a többi tulajdonosnak.

Miután az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az alperes kereset szerinti marasztalását kérte, így megállapítható, hogy azon kijelentés miatt, mely szerint a felperes számla nélkül akarja megszavaztatni a ház külső felújítását, az elsőfokú ítélet jogsértést megállapító, további jogsértéstől eltiltó, elégtétel adásra kötelező rendelkezése fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét ezen részt nem érintve a fellebbezés keretei között vizsgálta.

A felperes fellebbezése részben megalapozott.

A felperes keresetében és fellebbezésében – helyesen – egyértelműen elkülönítette, hogy mely sérelmezett állítás kapcsán kéri a jóhírveve, és mely állítás kapcsán a becsülete megsértésének megállapítását. Ezen egyértelmű és határozott kereseti kérelemhez a bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (2) bekezdése alapján kötve van. A felperes jóhírveve megsértéseként, azaz a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésének megfelelően valótlan tényállításként kérte figyelembe venni azt az alperesi e-mailben szereplő kijelentést, mely szerint a felperes eltitkolta, hogy skizofréniában szenvedő rosszindulatú személy. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla teljes mértékben osztja az elsőfokú bíróság érvelését, mely szerint a Kúria személyiségi jogi perekben is megfelelően alkalmazandó PK.12. számú állásfoglalása alapján a szöveget összességében vizsgálva azt lehet megállapítani, hogy ezen kifejezés nem objektíve bizonyítható vagy cáfolható tényállításként értelmezendő. A tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolása bizonyíthatósági teszt alapján történhet, és hogyha a kijelentés valósága vagy valótlanága objektíve nem igazolható vagy cáfolható, akkor azt véleménynyilvánításként kell értékelni (13/2014. (IV.18.) AB határozat, BDT.2012.2653). A „rosszindulatú” jelző egyértelműen nem felel meg a bizonyíthatóság kritériumának, a „skizofréniában szenvedő személy” szókapcsolat esetén viszont az adott szövegkörnyezet dönti el, hogy tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak tekintendő. Jelen esetben kiderül, hogy az alperes nem biztos információk alapján rendelkezésre álló valós tényként jelentette ki azt, hogy a felperes mentális betegségben szenved, hanem a felperes általa állított magatartása kritikájaként jelenik meg a kifejezés a szövegben. Tehát a Fővárosi Ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy ezen sérelmezett közlés teljes egészében véleménynyilvánításnak tekintendő, erre tekintettel viszont az ezen kijelentéssel kapcsolatban

egyértelműen jóhírnév sértés megállapítását kérő kereseti kérelem nem teljesíthető. Így a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét ezen részében helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes által sértő értékítéletként megjelölt két kijelentés kapcsán a becsület megsértésére alapított kereseti kérelmet arra való hivatkozással, hogy a felperes közös képviselőként közszereplőnek minősül és így fokozott tűrési kötelezettséggel rendelkezik. Ezzel szemben az alperes azt adta elő, hogy a közös képviselő nem tekinthető közéleti szereplőnek, de ha az lenne, még akkor sem köteles a személyért ért támadásokat tűrni. A Fővárosi Ítélőtábla egyetértett az elsőfokú bírósággal annyiban, hogy a közös képviselőt a társasház ügyeit tekintve közéleti szereplőnek kell tekinteni. Nem kizárólag politikai szerepet vállaló vagy közhatalmat gyakorló személy minősülhet ugyanis közéleti szereplőnek (7/2014. (III. 17.) AB határozat). Ezen minőség vizsgálata során azt kell figyelembe venni, hogy mi a közlés megjelenésének módja, annak körülményei, mi az adott közlés tárgya, kontextusa, vizsgálni kell a közlésre használt közvetítő médium típusát, a közlésre okot adott eseményt, a közlés tartalmát, aktualitását, célját (13/2014. (IV.18.) AB határozat). Minderre tekintettel közéleti szereplő nemcsak országos jelentőséggel bíró ügyek kapcsán jelenhet meg, hanem egy adott kisebb közösség szempontjából is mérlegelni kell az állított jogsértéssel érintett közlés tartalmát, aktualitását és az érintett személy pozícióját. Márpedig a társasház mint közösség szempontjából a közös képviselő, aki a társasház-közösség által választott, azt képviselő, annak ügyeit intéző tisztségviselő, mindenképpen olyan személynek minősül, akinek tevékenysége a társasház szempontjából közügy. A felperes által hivatkozott kúriai határozat sem azt mondja ki, hogy a közös képviselő nem minősül közéleti szereplőnek, pusztán azt, hogy a kritizálhatósága nem olyan mértékű, mint a közhatalmat gyakorló politikai közszereplőké. Minderre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla megállapította, hogy a felperes közös képviselőként a társasházi közös ügyek szempontjából közéleti szereplőnek minősül, ebből kifolyólag ezen ügyekkel kapcsolatos kijelentések vonatkozásában fokozott tűrési kötelezettséggel rendelkezik.

A másodfokú bíróság ugyanakkor osztotta a felperes azon álláspontját, hogy Ptk. 2:44. §-ára tekintettel ezen kritikus megnyilvánulások során is tiszteletben kell tartani a felperes emberi méltóságát. Ebből a szempontból lényeges vizsgálni, hogy az adott kijelentések a felperes által kifejtett tevékenység szakmai kritikájaként, avagy indokolatlanul sértő, személyeskedő megjegyzésként jelennek-e meg. Az a megjegyzés, hogy a felperesnek kényszergyógykezelésen kell részt vennie, semmilyen módon nem kapcsolódik a felperes szakmai munkájához, hanem a felperes elmeállapotát minősítő, sértő és megalázóknak szánt kijelentés, így erre a közös képviselő tűrési kötelezettsége nem terjed ki. A felperes szélhámosnak való minősítése már a közös ügyekre vonatkozik, miután az elsőfokú eljárásban jogerősen valótlannak talált tényállást megerősítve szerepel az e-mailben, rögtön azt követően az ezt tartalmazó mondat, az „azóta” kötőszóval van bevezetve. A Fővárosi Ítélőtábla kiemeli, hogy a becsület megsértésére nemcsak az olyan közlés alkalmas, amely sértő, lealacsonyító megfogalmazásban jelenik meg, hanem az olyan értékítélet is, amely nyilvánvalóan alaptalan, azaz valótlán tényeken alapul (BH.2003.407.). Jelen esetben pedig ezen elmarasztaló értékítélet alapjául szolgáló kijelentéssel kapcsolatban a bíróság már jogerősen megállapította, hogy valótlán, így azon vélemény, mely szerint a felperes ebből kifolyólag szélhámos lenne, szintén alkalmas a felperes becsületének megsértésére.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a Ptk. 2:45. § (1) bekezdése és 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy az alperes a fenti kijelentésekkel megsértette a felperes becsületét, és az alperest a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja alapján a további jogsértéstől eltiltotta. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját azonban abban a körben, hogy abbahagyásra való kötelezésre nincs lehetőség, miután ez csak folyamatos, jelenleg is fennálló jogsértés esetén lenne

értelmezhető szankció. A másodfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja alapján az alperes elégtétel adására való kötelezést is elrendelte, és az elégtételadó közlemény szövegét a fellebbezési eljárásban megállapított jogsértésekre tekintettel pontosította.

Miután az első- és másodfokú bíróság ítélete alapján összességben az állapítható meg, hogy az e-mailben az alperes a felperes jóhírnevét egy, a becsületét pedig két kijelentéssel is megsértette, a Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint az alperes sérelemdíj megfizetésére való kötelezése nem mellőzhető. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (3) bekezdés alapján a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire, különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatására tekintettel egy összegben határozza meg.

A Fővárosi Ítélőtábla a felperes által igényelt összegnél alacsonyabb összegű sérelemdíjat tartott megállapíthatónak. A másodfokú bíróság is hivatkozik arra, hogy a jogsértés nem volt ismétlődő jellegű, és lényeges körülményként értékelte azt, hogy az alperes a jogsértést pusztán a felperesnek címzett e-mailben követte el, azaz a becsület és jóhírnév megsértésére nem mások előtt került sor, hanem olyan módon, hogy arról csak maga a sértett fél szerzett tudomást. Az e-mailből megállapítható, hogy az alperes nem kérte a felperestől, hogy ezt az e-mailt valamennyi tulajdonostárs részére továbbítsa, és bár valóban van utalás benne a közgyűlés összehívására, a Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény 35. § (2) bekezdése alapján a felperes nem lett volna köteles az e-mailt közölni a lakókkal, miután közgyűlést csak a lakók 1/10-e kezdeményezésére kell összehívni. Semmilyen kötelezettsége nem volt a felperesnek arra vonatkozóan, hogy az összesen egy lakó által történt kezdeményezésről megnyilatkoztassa a tulajdonostársakat, ha pedig ezt mégis meg kívánja tenni, arra egyáltalán nem, hogy a részére megküldött, általa sérelmesnek tartott kijelentéseket tartalmazó e-mailt is továbbítsa, erre vonatkozó kérés nélkül. Minderre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla azt állapította meg, hogy abban, hogy a sértő kijelentéseket tartalmazó e-mail több személy tudomására is jutott, a felperes magatartásának volt meghatározó szerepe, erre tekintettel ezen körülmény az alperes terhére nem értékelendő. A kizárólag a sértett személyhez címzett becsületsértő, illetve jóhírnevet sértő kijelentések kapcsán viszont a rendelkező részben foglalt összegnél nagyobb összegű sérelemdíj megítélése nem indokolt. Azt az alperes nem igazolta, hogy a lemondásában az e-mail közrehatott volna, és még maga is azt adta elő, hogy nem kizárólag ezen levél, hanem általánosságban az alperessel való konfliktusa ösztönözte a döntésre.

Az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására tekintettel a Fővárosi Ítélőtáblának rendelkeznie kellett az elsőfokú perköltség összegéről és viseléséről is. A felperes négy kijelentés kapcsán kérte személyiségi jogi jogsértés megállapítását, a bíróság végülis három pontban helyt adott a keresetnek, ugyanakkor az általa kért összegnél jelentősen mérsékeltebb sérelemdíjat állapított meg. Minderre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla a felek elsőfokú pervesztettségének-pernyertességének arányát mérlegeléssel $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban állapította meg. A felperes nemcsak marasztalást, hanem megállapítást és egyéb objektív jogkövetkezmények alkalmazását is kérte, amelyek vonatkozásában az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja szerint a pertárgyérték 600.000 forint. Ilyen esetben az egységesnek tekintett személyiségi jogi jogsértésre alapított kereseti kérelmek közül annak a pertárgyértékét kell figyelembe venni, amely a nagyobb értékű, vagyis, amennyiben az érvényesített sérelemdíj nem haladja meg a 600.000 forintot, akkor a meg nem határozható pertárgy értékű objektív szankciók érinti kereseti kérelemre tekintettel a pertárgyérték 600.000 forint (EBH.1999. 94., BDT.2016. 3519.). Erre figyelemmel a jogi képviselővel eljáró felperes részére az alperes köteles a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a

32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti összegű, áfával növelt ügyvédi munkadíj 50%-át, azaz 19.050 forintot megfizetni. A Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a felperes és az alperes $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban kötelesek megfizetni a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett 36.000 forint kereseti illetéket.

A másodfokú eljárásban a felperes fellebbezése részben vezetett eredményre, az általa kért további három jogsértésből a Fővárosi Ítéltábla kettőt állapított meg, illetve az alperest részben sérelemdíj megfizetésére is kötelezte. Minderre tekintettel a másodfokú eljárásban a felek pervesztességének-pernyertességének aránya a felperesre nézve kedvezőbben $\frac{2}{3}$ - $\frac{1}{3}$. Ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 81. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a jogi képviselővel eljáró felperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján a másodfokon megállapítható 19.050 forint áfával növelt ügyvédi munkadíj $\frac{2}{3}$ -át, azaz 12.700 forintot. A felek a másodfokú eljárásban felmerült 48.000 forint fellebbezési illeték megtérítésére is ezen arányban kötelesek a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2018. október 2.

. Lukács Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

dr. Szabó Csilla s.k. előadó bírő

dr. Kollár Zoltán s.k. bírő